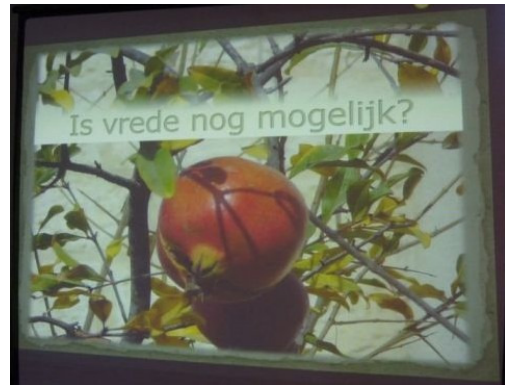

Is vrede nog mogelijk?

Nabil Sahhar, De Herberg van Ars,
Deventer, 4 juni 2015

Een avond van “Geloven Nu” [*]
en
Stichting Vrede voor Palestina [**]

[*]

<http://www.heiligelebuinus.nl/groepen/gelovennugroepen> ;

Tel: José van Roestel (tel. 0570-670370)

[**] Postbus 658, 7400 AR Deventer;
Mathilde: 0570-617920, Nabil: 06-46254938;
<http://www.stichtingvredevoorpalestina.nl/> ;
info@stichtingvredevoorpalestina.nl ;

NL64 INGB 0006 0677 97 tnv
Stichting Vrede voor Palestina,
Deventer – ANBI-erkend. Met
Nieuwsbrief, ook per e-mail te
ontvangen.

Welkom

Herman Evers heet Nabil en de ruim dertig aanwezigen welkom.

Film

Om in het onderwerp te komen, wordt een korte film vertoond: Impressies van de Westoever, door Benda Reinders.

We zien de muur: 750 kilometer lang, acht meter hoog. Deze scheidt niet zozeer Israël van het Palestijnse gebied af langs ‘de Groene Lijn’, nee, hiervan wijkt de muur voor 80% af en pakt er zo meteen 46% van het Palestijnse gebied bij.

De muur loopt dwars door steden heen. “Steden”, ja: de zogeheten Israëlische “nederzettingen” zijn uitgegroeid tot grote steden – en ze groeien nog steeds.

Nabil Sahhar

Mijn naam betekent 'Nobele Tovenaar'. Ik ben 'een ontworteld olijfboompje'. Ik ben geboren in Oost Jeruzalem, maar ik woon al 28 jaar in Nederland. Ik ben de eerste zoon van progressieve Grieks-Spaanse ouders, die werkten voor de VN en voor de Palestijnse vluchtelingen. Ik ging naar een katholieke school, met kapel, waarop christenen, joden en moslims (80%) vreedzaam samen in één klas zaten; een school zonder bekeringsdrang.

Ja, er zijn ook Palestijnse christenen, vrij veel zelfs en ook actief in tal van voorzieningen, waaronder twee universiteiten.

Ik hoopte in Nederland op begrip in een christelijk land met het Vredespaleis en het Internationale Gerechtshof, maar dit viel toch tegen. Men sprak hier te vaak over de bezetter als 'slachtoffer'. Ik nam actief deel aan de dialoog in 'Een Ander Joods geluid' en ik sprak in tal van kerken in Nederland en in Duitsland.

Ik heb een Joodse vriend, Eddy, die mij vertelde over de oorlog, het onderduiken, de Holocaust en zo meer – indrukwekkend. Dit opende mijn ogen voor het feit dat de Joden ook slachtoffers zijn geweest. Ik volg dan de filosofie [van o.a. Levinas]: Kijk de ander in de ogen; kijk niet alleen in de spiegel naar jezelf. Beide volken zijn slachtoffers (geweest). Ken elkaars geschiedenis!

Het Kairos Document was een oproep van de christenen in Palestina, een oproep tot vrede, *Salam & Shalom*, voor iedereen die in het historische Palestina leeft, – en die in nood is. Immers:

Van de Palestijnen zijn er velen gevlucht; er is veel land afgepakt; er is die muur en er zijn wegen die alleen voor Joden zijn. Ook de bezetter is in nood: deze is nooit gecorrigeerd, hoogmoedig, eenzijdig, onbereikbaar voor kritiek, onderdrukt ook de eigen bevolking en is doof voor alle internationale rechtsbepalingen.

Immers, geen enkele van de VN-resoluties is gevolgd, waaronder de grenzen van na de zesdaagse oorlog in 1967; deze grenzen zijn internationaal erkend. In tegendeel, er is steeds meer land afgepakt – en die muur gebouwd, waardoor velen gedwongen moesten verhuizen.

Er is actie nodig – vreedzame actie, bijvoorbeeld een boycot van producten uit de bezette gebieden. Ga ook investeringen in deze gebieden tegen. Wees betrokken, kijk niet weg. Zet je in voor de zwakkeren. Geef uw mening in dit land van democratie en vrijheid over het land waarin deze ontbreken – zoals Jezus deed in de tempel in het gebied dat toen door de Romeinen was bezet.

Bid u ook mee voor *Salam & Shalom*; bidt voor deze twee volken, beide kinderen van Abraham, die vastgelopen zijn in een vicieuze cirkel van geweld en tegengeweld, van wraak en wederwraak. Moge deze niet langer heersen. Vrede immers vereist rechtvaardigheid; moge deze ooit komen.

Pauze – met collecte voor de school in Bethlehem.

Vervolg

Vraag: Die school?

Nabil: Deze wordt gesteund door de Stichting voor Vrede in Palestina, die nu 25 jaar bestaat. De Stichting en de school richten zich vooral op de toekomst, dus op de jeugd; de huidige generatie faalt immers. Het is een kleine stichting met een groot doel, die deze kleine school steunt – met alle middelen, want de stichting werkt vrijwel zonder overheadkosten. Het is een school voor wat wij ‘speciaal onderwijs’ noemen: voor kinderen met een handicap. De school biedt hun extra hulp en mogelijkheden.

[\[http://stichtingvredevoorpalestina.nl/al-mostaqbal/\]](http://stichtingvredevoorpalestina.nl/al-mostaqbal/)

Vraag: Welke rol speelt Jezus Christus in dit conflict?

Nabil: Geen – en gelukkig maar! Christenen wachten op de *wederkomst*, Joden op *de komst* van de Messias. Mij inspireert Hij wel: Zijn leer van vrede is belangrijk, ter navolging. We zijn immers nogal verdwaald, van die weg afgeraakt ... en gewond, beiden.

Om een beeld te geven: een Joods huis raakt in brand. De bewoner springt uit het raam ... en valt precies op een Palestijn die daar loopt ... Beiden zijn gewond, beiden zitten aan elkaar vast in hetzelfde ongeluk; gene van beiden kan er uit weg.

Opmerking: Een genuanceerd verhaal! OK! Inspirerend!

Vraag: Je zegt dat het geheim van de oplossing is: elkaar aankijken. OK. Hoe kunnen wij dat een vorm geven?

Nabil: In elk geval door dit te doen. Het ‘gemakkelijkste’ is: de ander niet zien; dit maakt demoniseren mogelijk, zoveel haat is er. De juiste weg is: elkaar wel zien; dit maakt het bestrijden van die demonisering mogelijk.

Vraag: In de film was een man zeer verbitterd. Dit zal hij toch overdragen aan de jeugd ...

Nabil: Hij kijkt en spreekt nostalgisch, waar op zich ook een positieve kant aan zit. We leefden immers ooit vreedzaam samen. De man zegt dat de vele Joden, die vanuit de hele wereld naar Palestina kwamen, dit verstoord hebben. Dit is wel zo gegaan.

Reactie: Ik zag dit anders: ik zag iemand die vanuit zijn hart spreekt.

Nabil: Ja. Die haat ... Het kan ook anders. Er zijn ook nog goede contacten tussen Palestijnen en Joden – zij het op kleine schaal, maar alleen op die schaal kan dit ook: dan zie je elkaar. Dan kan gelden: “Oordeelt niet!” Hoe anders is het in Hebron, een grote stad met veel Palestijnen, maar de kolonisten bezitten de gehele binnenstad. Zo zien Joden en Palestijnen elkaar nooit.

Vraag: Waarvoor is die muur gebouwd? Die moet weg!

Nabil: Onder het mom van zelfbescherming. Ja, die moet weg. De boer is afgesneden van zijn eigen land. De muur heeft ook twee kanten: ook de bouwer ervan sluit zichzelf op.

Vraag: Hoe krijgen we die muur ooit weg?

Nabil: Probeer invloed te hebben in je eigen kerk, land, politiek.

Reactie: Politiek? Natanjahu werd in het Amerikaanse Congres – althans door de Republikein – als een held begroet ... De een miljoen Palestijnen die in [de staat]

Israël wonen, 20% van de bevolking, stemden niet eens op de oppositie tegen Natanjahu ...

Nabil: Natanjahu regeert het land door middel van angst – voor de Palestijnen. Zij worden beschouwd als ‘ze hadden er niet moeten zijn’ en als een ‘vijfde kolonne’. En ja, de Verenigde Staten, ook en juist veel christenen daar, steunen Israël als “Het Beloofde Land”. Ook de Nederlandse christenen pro-Israël doen dit: “Het Heilige Land”, “Het Beloofde Land”, “Het Uitverkoren Volk” – zo spreken zij in hun blinde fanatisme waarin zij God als Makelaar naar voren schuiven ... Met hen valt niet te praten.

Vraag: Zijn er ook Palestijnen als wijlen Martin Luther King?

Nabil: Ik kan er alleen op hopen ... Er zijn en waren wel inspirerende Palestijnen. Arafat was er een van: realistisch, een-makend, met kracht en gezag – in 1993. Toen was er nog enige hoop. Euforie zelfs; nu heel wat minder. Wat er méér is: meer nederzettingen en brede wegen die ze met elkaar en met Israël verbinden. Het overleg over een rechtvaardige verdeling, een einddoel, is vastgelopen. Israël als staat, een ongecorrigeerd kind dat zijn zin wil hebben. Zo’n kind wordt een monster, ook voor zichzelf. Het is geen normale staat, want hij is door en door gemilitariseerd.

Ja, we wachten op een Marten Luther King of een Nelson Mandela, maar deze laatste had niets kunnen bereiken zonder een wereldwijde oproep en fel protest tegen de rassenscheiding. Dit missen we nu.

Vraag: Waar put je je hoop uit?

Nabil: Uit het ideaal van een rechtvaardige staat.

Reactie 1: Onze minister van Buitenlandse zaken, Rosenthal, kende maar “een buitenland: Israël” ...

Reactie 2: Het toerisme naar Israël: pure propaganda voor Israël ... Je ziet geen Palestijn ...

Nabil: Ja. Dit vervaarde ook een Deventer jongeman die ik sprak. Hij ging wél kijken aan ‘de andere kant’. Daarna was hij niet meer welkom in de kibboet. Juist dit incident was de aanleiding om de Stichting voor Vrede in Palestina op te richten.

Er is ook de export: die loopt geheel via Israël.

Er is het Internationale Gerechtshof, maar een lid daarvan werd zwaar tegengewerkt door de VS.

Vraag: Komt er enige steun van de mensen uit de buurlanden daar? Zijn er vrienden in die regio?

Nabil: Weinig of geen. Er is daar overal onrust, oorlog, chaos en problematiek. Als er ‘vrienden’ zijn, dan is dit politiek, geen vriendschap: geven en nemen, veel eisen stellen, compromissen sluiten, veel verliezen.

Op het medemenselijke niveau, kleinschalig dus, is er wel veel aandacht en ook steun en vriendschap. Het conflict daar 'leeft' wel, ook hier in Nederland, maar ja, vooral ook bij de [Nederlands-]Marokkaanse jongeren – die niets weten van Palestina en Israël.

Er zijn te veel Joden daar komen wonen; te veel, te snel, van verre.

Vraag: De Israëliisch-Palestijnse kwestie 'leeft' toch wel in veel landen in het Midden-Oosten; meestal toch juist pro-Palestijnen en contra-Israëli?

Nabil: Er is wel veel geroep, maar in praktijk weinig hulp. De basis van de conflicten daar is niet zozeer Israël contra Palestijnen, als wel Arabieren contra Perzen: Saoedi-Arabië contra Iran. Dan zijn er de VS: kortzichtig de eigen belangen steunend: de olie! Zij steunen de dictaturen daar. 'Daar de democratie brengen, in Irak'? Een leugen!

Vraag: Is er protest? Zijn er bijvoorbeeld dienstweigeraars?

Nabil: Jawel, maar slechts weinig, kleine groepjes, die bijvoorbeeld het zwijgen doorbreken.

Als Israël zo doorgaat, kán er helemaal geen Palestijnse Staat komen. Ze snijden daar in hun eigen hand, in hun eigen land. Er komen wel steeds meer kinderen van Palestijnen dan van Israëliërs. Dit is de grote angst van Israël. Nu is de verhouding 50-50 %. De Palestijnen komen in de meerderheid, als burgers. Dit is de nachtmerrie voor Israël: ze zijn er niet aan toe. Het is de hoop voor de Palestijnen.

Vraag: Zo'n school is die ook elders, of alleen in Bethlehem?

Nabil: Nauwelijks tot niet. Die muur heeft echt alles uit elkaar gehaald. Verkijk u niet: van die school zie je mooie beelden: kinderen hand in hand – maar juist dit beeld is een schrikbeeld voor Israël. Zo'n mooi beeld is niet de echte realiteit op de grond: die is harder.

Nabil, het "olijfboompje dat ontworteld is", dankt de aanwezigen voor de aandacht, de giften voor de school en het gebed.

Verslag: Dr Frans E J Gieles, Deventer,
web-beheerder De Herberg van Ars.